

Anmeldelse: Harry Potter and the Deathly Hallows: Part 2 (2011)

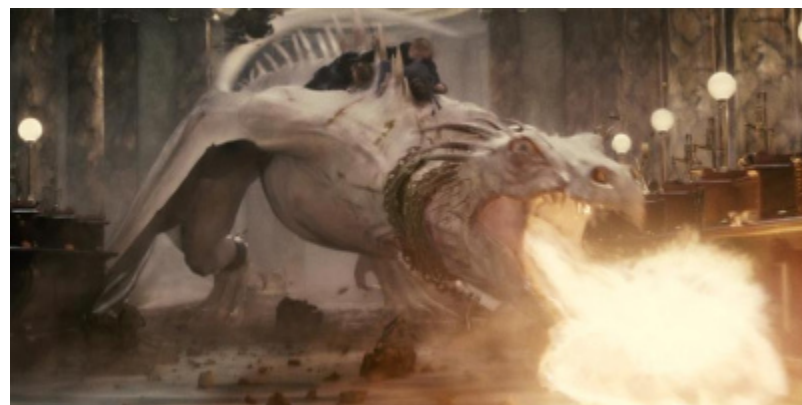
Jeg var elleve da jeg leste Harry Potter og De Vises Stein, og selv om jeg på den tiden var av typen som slukte det meste av fantasy var dette noe stort, spennende og nytt i forhold. Som resten av verden forelsket jeg meg i serien og ventet i spenning på fortsettelsen.

Problemene oppsto rundt tiden mellom den femte og sjette boken, da mye av magien forsvant for min del. Jeg ble eldre, og Harry Potter følte som noe som tilhørte barndommen. Det tok meg dermed et halvt år fra den norske utgivelsen av bok nummer syv til jeg faktisk leste den. Da jeg derimot endelig fikk gjort meg ferdig med Harrys historie var litt av interessen tilbake. Den var en verdig avslutning til serien, og jeg var fornøyd med hvordan trådene samlet seg. Den nå sytten år gamle meg oppdaget også nå hvor godt bøkene faktisk var skrevet.

Jeg har de siste årene hatt et ganske avslappet forhold til serien. Jeg så ikke den femte og sjette filmen på kino, og følte heller aldri at jeg gikk glipp av så mye. Jeg likte stemningen i Order of the Phoenix, men det skjedde lite interessant, og når den sluttet var de omtrent like langt som når de startet. Jeg ser fortsatt på The Half-Blood Prince som den verste i serien. Den beholdt den samme mørke stemningen, men bruker nært hele spilletiden på sukkersøte forhold og underplot som ikke har noe å si for konklusjonen. (Og ikke få meg startet på Liquid Luck) Jeg ble med andre ord ganske skuffet da det viste seg at regissøren av dem, David Yates, også skulle sitte i stolen under avslutningen.

Jeg kan med glede si at jeg tok feil. Da Deathly Hallows: Part 1 kom på kino ledet alt mot den verdige avslutningen jeg håpet på, og til tross for at det er begrenset med handling er dette opptakten til et historisk klimaks. Den måtte være to deler. Nesten hele Part 2 er nemlig et klimaks. Et klimaks til et fenomen som har vart i mange år, og ett vi som opplevde det kommer til å huske i lang tid fremover. Hele konklusjonen koker derfor ned til dette: ?Er det et tilfredsstillende klimaks??

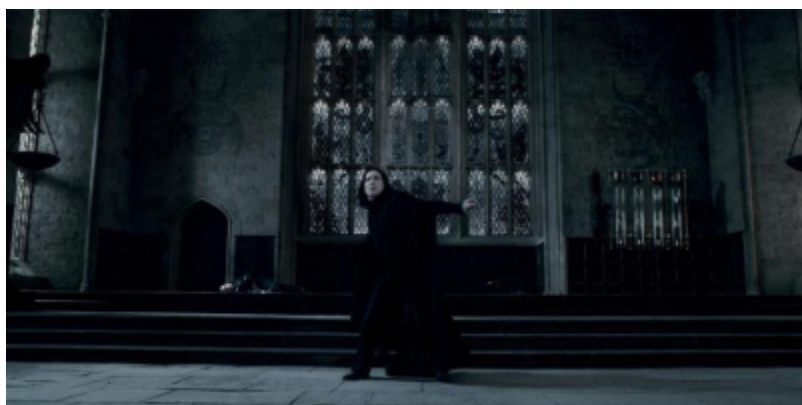

Well, this kinda speaks for

itself.

Som 98 prosent av verden sier også jeg at den innfrir. Den spiller mye på at vi nå kjenner karakterene og underplottene som følger dem, men det er også slik en god avslutning skal fortelles. Den eneste minussiden med dette er at den dermed ikke vil ha den samme effekten om noen år, når det storslagne har dempet seg.

Det vil derimot ikke si at det er noe jeg trekker mye for. Karakterene vi kjenner til får gode individuelle avslutninger, og jeg skal ikke nekte for at det var flere scener som rørte meg. Det gav meg dessuten frysninger å se Hogwarts lærere og elever gjøre sitt for å beskytte slottet. Det gav meg en viss følelse av patriotisme, noe jeg ikke eier snev av på daglig basis. Jeg ble også tilfreds av å se Snapes historie bli fortalt med verdigheten han fortjente. Hans karakter var alltid min favoritt.

Som filmanmelder er det lett å vende seg til å ta fra hverandre materialet til man bare står igjen med en film, og kinoopplevelsen mister litt av storheten. Jeg setter derfor veldig stor pris på en så god kinoopplevelse som dette. Passende nok var det Harry Potter som gav meg tilbake litt av magien jeg ikke har følt på mange måneder. Det både er og føles stort, og det er ikke så forskjellig fra det jeg følte da jeg leste den første boken. For meg har det vært ti gode år, og jeg er nok langt fra alene om å si at dette var en avslutning vi kommer til å huske.

Karakter: Ni og en halv av ti.

Blogg

[Enchanted Portraits](#)

Dato

15. juli 2011

Forfatter

[matias](#)

Kategori

[Anmeldelser](#)

Les mer

Forrige:

[Anmeldelse: Cowboys & Aliens \(2011\)](#)

Neste:

[Fra Alien Absurdity til Three Monkeys - En kronologisk liste over hundre anmeldelser](#)